

PARAULES DE VIDA

Créixer en la comunió (i IV)

En setmanes anteriors hem comentat dos objectius de les orientacions pastorals diocesanes: la necessitat d'avançar en la coordinació de la vida eclesial i de reforçar les estructures que assegurin la transmissió de la fe.

Avui vull comentar un tercer objectiu d'aquestes orientacions que guiaran la vida de la nostra diòcesi en els pròxims tres anys: que tots aquells que en nom de l'Església s'han compromès en el servei als més pobres i necessitats, a més de rebre una formació «tècnica» per a realitzar millor la seua tasca, puguin créixer en una espiritualitat de la misericòrdia, quelcom que hauran d'intentar posar en pràctica especialment les associacions i institucions eclesials que es dediquen a les activitats socials i caritatives.

Els motius que ens han portat a incorporar aquest objectiu són diversos. El primer té a veure amb el *Jubileu de la Misericòrdia* que, convocat pel papa Francesc, vam clausurar el novembre de l'any passat. Llavors el Papa ens va recordar que, encara que acabés l'any jubilar, la porta de la misericòrdia no es tancava en l'Església; ni la misericòrdia de Déu amb els pecadors, que «és eterna»; ni el compromís de ser misericordiosos amb els pobres, que és la manifestació humana de l'amor de Déu amb els més necessitats.

En la nostra diòcesi ha quedat un signe que ens ajuda a mantindre viu el record d'aquest

missatge jubilar: celebrar una trobada anual dels voluntaris en el servei social i caritatiu de l'Església. És una ocasió per conèixer-nos mútuament, reflexionar junts sobre el nostre compromís i animar-nos en la tasca comuna. La inclusió d'aquest tercer objectiu pretén que mantinguem viu l'esperit d'aquesta celebració tan volguda pel papa Francesc i que ha de donar un estil a la nostra vida eclesial.

Un altre motiu és què en la formulació de l'objectiu parlem d'un creixement en l'«espiritualitat» de la misericòrdia. L'Església no és una ONG. La seua missió consisteix a fer present l'amor i la gràcia victoriosa de Déu per al món. I açò s'ha de percebre en totes les seues activitats, incloses les de les institucions caritatives. L'eficàcia no pot ser el criteri decisiu a l'hora de revisar el nostre treball, sinó la transparència de la identitat cristiana, que s'ha de percebre tant en el que fem com en el mode de fer-ho.

El papa Benet XVI, en l'encíclica *Deus caritas est*, ja va insistir en la necessitat d'una formació espiritual en els voluntaris de Càritas i de les institucions cristianes. El papa Francesc, en la carta *Misericòrdia et misera*, amb motiu de la clausura de l'any jubilar, ens ha invitat a crear una cultura de la trobada amb els més necessitats basada en les obres de misericòrdia que són, diu el Papa, «artesanals», perquè el decisiu no és l'ajuda material, sinó arribar al cor de les persones. Açò només ho pot fer qui entén el seu compromís com una proximitat a qui pateix, qui sap que junt amb les obres de misericòrdia corporals estan les espirituals i qui en la pregària es deixa abraçar pel cor amorós del Pare per estimar de la mateixa manera als seus germans.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Perdó previ i immerescut

L'Evangelí de Lluç explica que menjava un dia Jesús amb Simó, un fariseu que l'havia invitat, i que de sobte es va presentar una dona de mala fama, es va prosternar davant seu i, plorant, li ungia els peus amb perfum. La situació devia ser molt incòmoda, i avui també ho seria. Lluç descriu la reacció dels dos comensals. Simó va reaccionar a l'instant: «Aquesta dona és una pecadora!». No va ser una reacció gaire original; tots, probablement, hauríem reaccionat igual. És pecadora, viu de manera perduda i fa pecar els altres, viu contra l'honestetat humana i contra la llei de Déu. Al fons, la reacció de Simó evocava Déu i la seva llei.

La reacció de Jesús va ser diferent. Va explicar a Simó una paràbola per subratllar la seva experiència: Déu la perdona; perdona a la pecadora els seus 500 denaris de culpa, i a Simó els seus 50. Jesús va evocar Déu, com Simó, però d'una forma diferent. Simó, com tots hauríem fet, evoca el Déu de l'ordre i de la vida regular; Jesús evoca el Déu que estima i perdona.

Pot semblar que la diferència és de matís, però no és cert. Nosaltres ens hem acostumat a fer un paquet en el qual s'hi integren els dos accents sobre Déu: el Déu de l'ordre i el del perdó. Però Jesús ho vivia com un contrast, en el qual es definia la seva experiència i la seva paraula. Per això els

de l'ordre el critiquen i ell repeteix sovint el seu missatge: «el metge no el necessiten els bons sinó els malalts» (*Mc 2,17*); «jo no he vingut a condemnar sinó a salvar» (*Jn 12,48*); «jo tampoc no et condemno; ves i no pequis més» (*Jn 8,11*). L'amor i el perdó de Déu no els mereix ningú, ni aleshores ni ara; la misericòrdia de Déu és prèvia, gratuïta, immerescuda, oferta a tothom. Precisament quan algú fa l'experiència viscuda d'aquest amor previ i total de Déu, això el pot portar a acostar-se també avui a Jesús, a agenollar-se plorant als seus peus, agraint el seu amor i convertint la seva vida.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Crecer en la comunión (y IV)

En semanas anteriores hemos comentado dos objetivos de las orientaciones pastorales diocesanas: la necesidad de avanzar en la coordinación de la vida eclesial y de reforzar las estructuras que aseguran la transmisión de la fe.

Hoy quiero comentar un tercer objetivo de estas orientaciones que guiarán la vida de nuestra diócesis durante los próximos tres años: que todos aquellos que en nombre de la Iglesia se han comprometido en el servicio a los más pobres y necesitados, además de recibir una formación «técnica» para realizar mejor su tarea, puedan crecer en una espiritualidad de la misericordia, algo que deberán intentar poner en práctica especialmente las asociaciones e instituciones eclesiales que se dedican a las actividades sociales y caritativas.

Los motivos que nos han llevado a incorporar este objetivo son diversos. El primero tiene que ver con el *Jubileo de la Misericordia* que, convocado por el papa Francisco, clausuramos en noviembre del año pasado. Entonces el Papa nos recordó que, aunque terminara el año jubilar, la puerta de la misericordia no se cerraba en la Iglesia; ni la misericordia de Dios para con los pecadores, que «es eterna»; ni el compromiso de ser misericordiosos con los pobres, que es la manifestación humana del amor de Dios para con los más necesitados.

En nuestra diócesis ha quedado un signo que nos ayuda a mantener vivo el recuerdo de este mensaje jubilar: celebrar un encuentro anual de los voluntarios en el servicio social y caritativo de la Iglesia. Es una ocasión para conocernos mutuamente, reflexionar juntos sobre nuestro compromiso y animarnos en la tarea común. La inclusión de este tercer objetivo pretende que mantengamos vivo el espíritu de esta celebración tan querida por el papa Francisco y que debe dar un estilo a nuestra vida eclesial.

Otro motivo es que en la formulación del objetivo hablamos de un crecimiento en la «espiritualidad» de la misericordia. La Iglesia no es una ONG. Su misión consiste en hacer presente el amor y la gracia victoriosa de Dios para el mundo. Y esto se debe percibir en todas sus actividades, incluidas las de sus instituciones caritativas. La eficacia no puede ser el criterio decisivo a la hora de revisar nuestro trabajo, sino la transparencia de la identidad cristiana, que debe percibirse tanto en lo que hacemos como en el modo de hacerlo.

El papa Benedicto XVI, en la encíclica *Deus caritas est* ya insistió en la necesidad de una formación espiritual en los voluntarios de Caritas y de las instituciones cristianas. El papa Francisco en la carta *Misericordia et misera*, con motivo de la clausura del año jubilar, nos ha invitado a crear una cultura del encuentro con los más necesitados basada en las obras de misericordia que son, dice el Papa, «artesanales», porque lo decisivo no es la ayuda material, sino llegar al corazón de las personas. Esto sólo lo puede hacer quien entiende su compromiso como una cercanía al que sufre, quien sabe que junto a las obras de misericordia corporales están las espirituales y quien en la plegaria se deja abrazar por el corazón amoroso del Padre para amar del mismo modo a sus hermanos.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Morella celebra «l'Anunci»

A Morella el diumenge 27 d'agost vam celebrar «l'Anunci», el moment de partida del proper sexenni. La festa va començar amb l'Eucaristia presidida pel nostre bisbe, Mons. Enrique Benavent.

Parlar de «l'Anunci» és parlar de la preparació del proper Sexenni, a l'agost de 2018, serà ja el LIV, són molts anys, moltes les accions de fidelitat, moltes les vegades de recordar els orígens, sempre per actualitzar-ho i viure-ho com s'ha de fer en cada moment.

Els orígens estan a finals de l'any 1672, en aquell moment els morellans es van trobar perduts, no sabien com resoldre el seu gran problema (la pesta), la solució només podia passar per la Mare de Déu de Vallivana. Els jurats ho demanen i, reunida la confraria del Roser, es decideix portar la imatge a Morella el dia 31 de desembre. Tan gran va ser el canvi en la salut dels malalts que ja el dia

7 de gener, dia de Sant Julià, la situació era totalment diferent: la pesta havia estat superada i la salut recuperada.

Els morellans del segle XVII van veure la intervenció de la Mare de Déu de Vallivana en la solució dels seus mals, en la curació de la pesta. I ho van demostrar: durant el gener van fer celebracions d'agraï-

ment i aquell mateix mes de febrer van fer el vot sexennal: la celebració d'un solemne novenari de sis en sis anys.

Esperem que la celebració del Sexenni LIV mantingui la fidelitat festiva i de compromís cap als més necessitats, com la Mare del Senyor ens va ensenyar.

Eduard Blasco

«Siguis valent, la missió t'espera»

Massa sovint la societat ens mostra com a models personatges que han «triomfat». Però poc se'ns parla del veritable triomf que transforma el món: l'amor. L'amor de Déu, que es manifestà en el silenci de la nit i el fracàs de la creu. I és curiós, a aquesta transformació, coberta de silenci i molts cops de fracàs, estem cridats. I a ser valents en ella.

Avui recordem a molts homes i dones que han acceptat el repte de ser portadors de l'amor del Pare amb discreció, silenci i, sovint, fracassos. D'ells no en parlen els mitjans, però són el corc que invisible però present, i amb la força de l'Esperit, fan caure les veritables bigues del mal. I això

amb una metodologia simple: estimen i donen raó d'aquesta

esperança a la que estem cridats.

Tu també estàs cridat a aquesta silenciosa heroïtat, a sumar-te al l'estima discreta que transforma el món. No importen les teves capacitats, la teva edat o el teu estat. Importa el teu sí. Pots trobar el teu lloc com a missatger d'aquesta bona notícia transformadora. Si no és amb la presència física entre els més desfavorits, la comunió dels sants ho fa possible d'altres maneres: des de la pregària per la Missió; des de la conscienciació en el teu entorn habitual: des de l'aportació de la teva almoïna. Perquè l'amor acaba encarnant-se en fets concrets... *siguis valent, la missió t'espera!*

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La nostra joia contagiosa ha de ser el primer testimoni de la proximitat i l'amor de Déu» (10 de setembre).

@Pontifex: «La caritat ajuda a comprendre la veritat i la veritat exigeix gestos de caritat» (10 de setembre).

@Pontifex: «Encoratjo els líders del món a deixar de banda els interessos sectorials per buscar junts els bé comú de la humanitat» (12 de setembre).

@Pontifex: «La guerra és la negació de tot dret. Preguem per aquells que tenen la responsabilitat d'evitar la guerra entre els pobles» (13 de setembre).

Eucaristia a la Catedral presidida pel Sr. Nunci, Renzo Fratini, i benedicció de la nova imatge de la Mare de Déu de la Cinta

madure en el amor al Señor, ayudando a los hermanos. Que con la protección de María seamos pobres y humildes y al mismo tiempo ricos en amor.»

Abans d'acabar la celebració el primer majordom, Sr. Francesc Viñes, manifestà que era un gran motiu de joia poder reunir-nos: serà beneïda la imatge de la Mare de Déu, obra de l'artista Marco Augusto Dueñas. Fa dos anys es va crear una comissió per organitzar la celebració del quart centenari de l'Arxiconfraria. Es va presentar a concurs la creació de la nova imatge i va resultar elegit aquest artista. Dono gràcies a

tantes persones que ens han encoratjat.

A continuació, el Sr. Marco Augusto donà les gràcies i va destacar que en l'escultura de la Verge ha volgut ressaltar la fecunditat de la vida, interpretant amb aquesta imatge una dona actual, un referent de la ciutat de Tortosa.

El Sr. Nunci beneï la imatge de la Mare de Déu, que serà col·locada a la fornícula de la façana principal de la Catedral de Tortosa. Mentre vam cantar emocionats, l'himne a la Mare de Déu de la Cinta.

Maria Joana Querol

El diumenge 10 de setembre, dintre el marc de la celebració del quart centenari de la fundació de la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, va tenir lloc la celebració d'una Eucaristia presidida pel Nunci de Sa Santedat, Mons. Renzo Fratini, i concelebrada pel cardenal de Barcelona, l'arquebisbe de la Seu d'Urgell, i els bisbes de les diòcesis de Tortosa, Sant Feliu, Vic i València, membres del Cabildo Catedral i altres preveres. El cor de cambra Tyrichae es va fer càrrec dels cants.

El nostre bisbe, Mons. Enrique Benavent, va pronunciar unes paraules de benvinguda al Sr. Nunci de Sa Santedat a Espanya, saludant els concelebrants, autoritats i germans tots. Conclougué: «Le agradecemos su pre-

sencia y le manifestamos nuestra adhesión al Santo Padre y a usted que lo representa.»

El Sr. Nunci a l'homilia ens digué: «Acogiendo la invitación, vengo a esta diócesis de Tortosa en representación del papa Francisco, con motivo del 400 aniversario de la fundación de la Archiconfradía de la Cinta. Cada uno de vosotros y la ciudad entera, lleváis a la Virgen en vuestro corazón. Estáis celebrando un jubileo y las gracias propias del jubileo nos ayudan a comprender el amor a Dios y a los hermanos, lo cual nos da una paz interior. La tradición de vuestra diócesis os recuerda que tenéis una Madre y que su amor es tan grande que siempre está dispuesta a favoreceros. Pongámonos en manos de María, intentando vivir una vida que

AGENDA

- ▶ **Dies 24 i 25**, Conferència Episcopal Tarraconense.
- ▶ **Divendres 27**, Vinaròs, Parròquia l'Assumpció de Maria, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 28**, Seminari, a les 9.30 h, trobada de catequistes. / Tortosa, Patronat, trobada de voluntaris de l'Aplec de l'Esperit. / Deltebre, Parròquia Sant Miquel, a les 19 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 29**, Deltebre, Parròquia l'Assumpció de Maria, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; *Urgell* (□): dedicació de la Catedral; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Antoni Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martíria, mr.

25. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. ■ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sants Llucià i Marcia, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / Sl 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

Diumenge XXIX de durant l'any

COMENTARI

Fe dinàmica, esperança constant i amor esforçat

El 2n Isaïes (*Is 40-55*) anima els desterrats amb l'esperança del retorn a la pàtria per un «èxode» més gloriós que el de Moïses.

També ara el concepte clau serà el «sortir»: primer *surt el Senyor com un heroi* (42,13); després *surt la paraula del Senyor* (55,11); al final els desterrats *surten cap a casa* (55,12).

L'acció salvadora de Déu troba la col·laboració de *Cir* de Pèrsia, a qui anomena *el meu ungít*.

1Te, l'escrit més antic del N.T., comença *donant gràcies a Déu per vosaltres*; i destaca dels tessalonicencs que *la vostra fe treballa per propagar-se, que la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i que la vostra esperança en Jesucrist aguanta les adversitats*.

Descripció perfecta de les virtuts teològiques subratllant la qualificació: dinamisme de la fe (no es queda en sentiment estèril); esforç de la caritat (no es limita als amics de l'entorn); i constància de l'esperança (no sucumbeix per circumstàncies adverses).

És lícit o no pagar el tribut al Cèsar?: tant el «sí» com el «no» portarà problemes, amb els jueus o els romans. Pels jueus és una impietat pagar tribut als romans i reconèixer qualsevol sobirà que no sigui Déu.

L'escenari de la discussió és *el recinte del temple* (Mt 21,23s), on *els fariseus porten moneda pagana que no servia al Temple*.

La frase-resposta de Jesús s'estructura en dues parts: a) *Doneu al Cèsar això que és del Cèsar*; b) *Doneu a Déu allò que és de Déu*.

Són frases paral·leles? Potser no. Per Jesús els deures religiosos vers Déu són molt superiors als deures socials: no excloent-los sinó inclouent-los. La «i» unint les dues frases pot interpretar-se com adversativa: *Doneu al Cèsar això que és del Cèsar «però» (sobretot!) doneu a Déu allò que és de Déu*.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungít, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes. El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

► Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, arreu de la terra. / Conteu a totes les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris, portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: / «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

► Primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què en penseu, d'això?: És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Esto dice el Señor a su Ungido, a Ciro: «Yo lo he tomado de la mano, para doblegar ante él las naciones y desarmar a los reyes, para abrir ante él las puertas, para que los portales no se cierren. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título de honor, aunque no me conocías. Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí no hay dios. Te pongo el cinturón, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor y no hay otro.»

► Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, / y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles no son nada, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor; / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey: / él gobierna a los pueblos rectamente». R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los tesalonicenses (1Tes 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los Tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz.

En todo momento damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones, pues sin cesar recordamos ante Dios, nuestro Padre, la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en Jesucristo nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados de Dios, que él os ha elegido, pues cuando os anuncié nuestro evangelio, no fue sólo de palabra, sino también con la fuerza del Espíritu Santo y con plena convicción.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron algunos discípulos suyos, con unos herodianos, y le dijeron: «Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad, sin que te importe nadie, porque no te fijas en apariencias. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?». Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto». Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta imagen y esta inscripción?». Le respondieron: «Del Cèsar». Entonces les replicó: «Pues dad al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios».